

No ho dic jo, sinó sant Pau: «marits, estimeu les vostres esposes, tal com Crist estima l'Església i s'ha lliurat per ella» (Ef 5,25); quan el fundador del cristianisme parla de l'amor a l'Església ho fa posant per exemple l'amor necessari dispensat pel marit a la seva muller. El papa Joan XXIII (+1963) ja va titular l'encíclica sobre l'Església com a «Mare i mestra» el 1961, dos adjectius en femení, perquè l'Església és dona i Crist mateix, que n'és l'espòs, s'ha lliurat per ella.

Mare, perquè engendra en la fe els seus fills i mestra, perquè els acompanya en el seu camí de la vida per a l'aprenentatge i el creixement en la seva maduració i compromís en bé del regne de Déu, regne de justícia, de pau i de fraternitat universal. A la mare la coneixem molt bé, millor ens coneix als fills. Li sabem els defectes i les virtuts, però per damunt de tot l'estimem, la respectem, la cuidem i li volem el millor, els fills sempre malagraïts. El mateix fem amb l'Església, mare i mestra dels cristians.

Després de llargues discussions sobre l'accés al sacerdoci o al diaconat de les dones, el papa Francesc acaba de pronunciar la seva voluntat perquè se les admeti a les ordres menors: lectorat i acolitat, és a dir que d'una manera solemne i oficial puguin rebre aquests ministeris que els aspirants reben en acabar el seu pas pel seminari. Certament que els que formem part de l'Església voldríem que les coses anessin sempre més depressa i més d'acord amb els signes dels temps.

Tot i amb això, el papa no deixa de sorprendre perquè quan semblava que la qüestió restava tancada, surt amb una possibilitat que tothom menystenia. En realitat, no hi ha cap impediment teològic perquè les femines rebin reconeixement solemne i oficial en la seva quotidiana pràctica eclesial. A ningú no se li havia acudit abans? Potser a alguns els semblarà poc o massa lent, també m'ho sembla a mi, però aquest és un pas segur i l'Església no dona mai passos en va, després de rumiar-ho i debatre-ho a fons, de tort i de través, tant amb els de pensament més estret com amb aquells més liberals. Per damunt de tot, l'Església és comunió i el papa la serveix des de la caritat, que, a fi de comptes, tot ho lliga i perfecciona (Col 3,14).

L'Església és de les dones. A la parròquia de Calldetenes, són les que obren la porta a l'hora de missa, les que distribueixen les lectures, les que imparteixen catequesi, les que s'encarreguen que tot estigui net i endreçat, les que posen flors, les que manegen l'economia, les que vetllen pel bon funcionament de les capelletes de la Sagrada Família, les que distribueixen el full parroquial i diocesà, les que estan al cas de malalts i difunts. No obstant, hi ha un bon grup d'homes joves que venen a missa sense o malgrat la seva esposa i tots en quedem

astorats. Me'n vaig adonar aquest Nadal, quan vaig redactar una llista amb tots els que fan possible la vida simple, pobra i senzilla d'una petita parròquia de poble. I encara, a l'acabar el dia, el rector pot trobar un pot de brou a la porta de la sagristia. Gràcies Carme!

De fet, tant a la vida civil com a l'eclesial, la pràctica corre sempre per davant de les lleis i aquestes arriben quan la pràctica ja es dona per assumida. Posem pel cas, la celebració en la llengua vernaclea, l'ofici de cara al poble o el vestit secular dels sacerdots eren una realitat molt abans que les lleis eclesiàstiques ho fessin oficial.

El canvi proposat pel sant pare, que no ens deixa mai de sorprendre, no serà pas superficial, creieu-me. Si bé les dones actuen en la litúrgia pràcticament en tot, seria bo que algunes anessin adquirint responsabilitats en el seu si, com les que tenen els mossens diaques i les seves senyores, les quals ja juguen un paper molt important en la vida quotidiana de les comunitats.

Explica el Concili Vaticà II que «l'Església ha d'estar sempre atenta als signes dels temps en cada generació per donar resposta a les perennes preguntes de l'ésser humà sobre el sentit de la vida present i futura i sobre llur relació mútua» (GS 4). Podrien ser aquestes preguntes perennes, la primera, per què si les dones fan possible el funcionament de l'Església no són més reconegudes de forma

oficial i sacramental? I la segona, davant de la manca de vocacions sacerdotals, i semblantment a les diòcesis catalanes de Girona i Tarragona, per què no es donen més responsabilitats a dones de virtut reconeguda? No parla en aquest sentit l'Esperit Sant?

Servir una comunitat no és tasca fàcil, ni sempre ben reconeguda, però segur que la comunicació seria molt més fluïda que no pas omplint les rectories d'estrangers, que estan de pas, que venen a progressar i que, per molt bona voluntat que hi posin, no entendran mai el poble que se'ls encomana. Jo mateix he hagut de salvar els mobles d'algun rector africà, que ja fa força anys que és entre nosaltres, però que no s'atreveix a posar-se al confessionari perquè no s'acaba d'entendre amb qui es troba a l'altre costat de la reixeta. Malament quan els dirigents estan més preocupats en fer funcionar la institució que no pas en anunciar l'Evangelí.

L'Església és de les dones, qui en pot dubtar? Ara, la foto que tothom buscarà serà la d'una dona revestida amb l'alba cerimonial en una litúrgia papal. Aposto que, abans d'acabar l'any, tindrem aquesta estampa.

Tant de bo trobem sempre, entre tots els batejats, dones, homes, infants i vells, el bon camí per anunciar l'Evangelí en el si de la nostra societat, que tant ho continua de menester.

Qüestió social

L'Església ha de poder baixar a l'arena del debat social, cultural, polític i econòmic. Li ho comentava al meu bisbe: si tenim tants estrangers treballant a casa nostra és perquè el sistema econòmic així ho demana, perquè s'ha de menester mà d'obra barata perquè les indústries del sector primari funcionin. El que no pot ser és que aquests mateixos treballadors pobres siguin els principals clients de Càritas o dels serveis socials municipals. L'Església ha de treballar tant en l'acció caritativa per pal·liar els efectes de les crisis, com en l'àmbit directiu, perquè els sous dels treballadors siguin justos i tothom es pugui guanyar el pa amb la suor del seu front (Gn 3,19).